

[Indenrigsministeren.]

hele landet, at det selvfølgelig er en tanke, som er praktisk og rigtig, så vidt jeg kan se; det er imidlertid ikke noget, der gøres på en studs, men det vil gå med ind i de fremtidige overvejelser om denne meget vigtige sag.

Jeg takker for den behandling, lovforslaget har fået, og håber, at det vil få en let gang igennem både anden og tredje behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1-3, ændringsforslag nr. 1, § 4, således ændret, §§ 5 og 6, ændringsforslag nr. 2, § 7, således ændret, ændringsforslag nr. 3, § 8, således ændret, §§ 9-11, ændringsforslagene nr. 4-6, § 12, således ændret, §§ 13-15, ændringsforslag nr. 7, § 16, således ændret, §§ 17 og 18, ændringsforslag nr. 8, § 19, således ændret, ændringsforslag nr. 9, § 20, således ændret, § 21, ændringsforslag nr. 10, § 22, således ændret, §§ 23 og 24, ændringsforslagene nr. 11 og 12, § 25, således ændret, ændringsforslag nr. 13, § 26, således ændret, ændringsforslag nr. 14, § 27, således ændret, §§ 28 og 29, ændringsforslag nr. 15, § 30, således ændret, ændringsforslag nr. 16, § 31, således ændret, §§ 32-35, ændringsforslag nr. 17, § 36, således ændret, §§ 37-39, ændringsforslag nr. 18, § 40, således ændret, ændringsforslagene nr. 19-21, § 41, således ændret, §§ 42-44, ændringsforslagene nr. 22-24, § 45, således ændret, §§ 46-49, ændringsforslag nr. 25, § 50, således ændret, §§ 51-53, ændringsforslag nr. 26, § 54, således ændret, § 55, ændringsforslag nr. 27 om indsættelse af en ny paragraf, ændringsforslag nr. 28, § 56, således ændret, §§ 57-61, ændringsforslag nr. 29, § 62, således ændret, og § 63

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 30 om, at § 64 udgår, vedtoges uden afstemning, hvorved § 64 betragtedes som forkastet.

§§ 65-67, ændringsforslag nr. 31, § 68, således ændret, og §§ 69-73 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til normeringslov for Grønland for finansåret 1969-70.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 137) findes i tidenden sp. 3342, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 961).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages de to følgende sager på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til normeringslov for finansåret 1969-70.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 116) findes i tidenden sp. 2973, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 961).

Der var stillet 11 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om lønninger og pensioner m.v. til statens tjenestemænd.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 117) findes i tidenden sp. 2973, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 961).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, henholdsvis tekst, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Rosing: Under første behandling af forslaget til normeringslov for Grønland for 1969-70 fremsatte jeg bemærkninger om den del af forslaget, som handler om fødselshjælperes oprykning fra 1.a til 1.c lønningsklasse, hvilket jeg ikke finder så vidtrækkende. Men jeg sammenlignede varigheden af uddannelsen af kateketskoleuddannede kateketer og den oprykning, sådanne kateketer har fået for nylig, med fødselshjælperkernes. Jeg forstod ministerens svar således, at han stort set var enig i mine synspunkter, og jeg havde således nogenlunde regnet med, at ministeren under udvalgets behandling af lovforslaget muligvis ville være kommet med et ændringsforslag. Nu er normeringslovforslaget for Grønland imidlertid foreslået vedtaget uændret; så vidt jeg har forstået, har udvalget ikke modtaget noget ændringsforslag fra ministerens side. Jeg må erkende, at jeg har den opfattelse, at når en minister er enig med forslagsstilleren, bør han ikke alene nøjes med at sige det, men må ud over det gøre noget yderligere. Derfor vil jeg gerne vide noget om, hvordan ministerens opfattelse af ordet „enig“ skal forstås, og hvor langt den rækker.

Ivar Nørgaard: Gennem udvalgets behandling af lovforslaget er der opnået klarhed over, hvorledes den faktiske udvikling i ansættelsen af tjenestemænd for staten det næste år vil blive, idet ministeren har gjort det klart, at der er tale om en reel udvidelse på omkring 200 personer. Jeg kan kun være tilfreds med denne afklaring, idet det af ministerens fremsættelsestale ikke klart fremgik, hvor stor den faktiske udvidelse ville blive. Nu er der skabt klarhed, og der er altså tale om, at denne normeringslov giver plads for 200 nye tjenestemandstillinger.

Det, der er tilbage, og som stadig skiller udvalgets medlemmer, er spørgsmålet om en kontorchefstilling i landbrugsministeriet. Man kan måske sige, at det er en lille sag, og det er det jo også blandt dette store antal sager om op- og nednormeringer og nye stil-

linger; men efter min mening er det en sag af stor principiel betydning. Det forekom mig, at der under udvalgsarbejdet og ved samrådet med landbrugsministeren var tilfældet, at vi kunne ende med en enig, fornuftig indstilling. Desværre ville regeringspartierne medlemmer ikke tage konsekvensen fuldt ud; de har derfor valgt den halve løsning, det halve skridt frem mod en forbedring, at sige: så flytter vi bestemmelsen om, at der skal nedlægges en stilling i landbrugsministeriet ved førstkommande ledighed, over til næste mand. Det vil altså sige, at man nu normerer en ny stilling i landbrugsministeriet, men man er ikke helt sikker på, at det, man gør, er rigtigt, og derfor behæfter man den med en klausul og siger, at man muligvis kan ophæve stillingen igen, når eller hvis der bliver en kontorchefstilling ledig. Det finder jeg er et halvt standpunkt, eftersom vi kunne afvente en undersøgelse om behovet for denne stilling og efter de oplysninger, der foreligger, formentlig ikke behøvede at vente mere end op til højst et år. Inden for et år ville det efter de oplysninger, vi fik fra landbrugsministeren, ligge klart, om der var et varigt behov for at oprette en stilling i landbrugsministeriets departement.

Vi foreslår derfor i vores mindretalsindstilling, at man, indtil en undersøgelse foretaget i samarbejde med statens administrationsråd er gennemført, klarer sig ved at låne en mand fra jordlovsudvalget, idet det jo er åbenbart, at der er en ledig mand i jordlovsudvalget, som man med rimelighed kan lade arbejde i landbrugsministeriet. Så langt vil flertallet altså ikke gå, og vi kan derfor desværre ikke komme frem med en enig indstilling.

Dette fører mig over i et par betragtninger over, om det nu er helt så godt, som vi hidtil har regnet med, at vi nu vil afskaffe den årlige normeringslov. Den tjenestemandreform, vi er ved at lægge sidste hånd på, synes at blive en realitet; der er chance for, at den allerede kan få virkning fra 1. juli, og hvis det sker, er det jo meningen, at vi skal ophøre med de årlige normeringslove her i tinget. Men når en minister har så lidt kraft over for embedsmændene, og når politikerne inden for regeringspartierne ikke kan mobilisere så megen kraft, at de kan sige nej til disse krav, kan man risikere

[Ivar Nørgaard.]

temmelig meget, når man nu helt ophæver normeringslovene. Det er derfor et spørgsmål, om dette, at vi i fremtiden ikke mere skal have normeringslove, udelukkende er den store fordel, som vi hidtil har regnet med. Jeg synes, eksemplet her giver anledning til tvivl — og det er kun ét blandt flere. Forleden spurgte hr. K. B. Andersen undervisningsministeren, om oprettelsen af stillinger — i virkeligheden en nydannelse inden for undervisningsvæsenet — var hjemlet, og fik at vide, at det var hjemlet på normeringsloven, men at der ikke var nogen selvstændig hjemmel; der var ikke nogen lovgivning om oprettelsen af denne nye undervisningsinstitution.

Nu fjerner vi altså de årlige normeringslove, og der er derfor en risiko for, at det hele vil blive ordnet på de årlige finanslove. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at der altså end ikke mere er en normeringslov som grundlag for sådan oprettelse af nye stillinger. Jeg tror derfor, ministeren bør interessere sig for dette spørgsmål, og jeg tror, vi må have drøftet i tjenestemandskommissionen, hvordan vi kan sikre os imod, at der mellem minister og embedsmænd bliver truffet aftaler om helt nye institutioner uden om de politikere, der beskæftiger sig med de særlige fagområder, hvorved man i fremtiden jo kan risikere slet ikke at få placeret disse nydannelser i deres logiske, faglige og saglige sammenhæng. Det har vi, så vidt jeg kan se, ikke i dag nogen garanti for, idet vi ikke har sikret os ved det aftalesystem, der nu vil blive indført via tjenstemandslovgivningen, at der bliver en sådan procedure. Jeg synes, de to eksempler, vi har oplevet netop her på det seneste — at man vægrer sig ved at nedlægge stillinger, selv om man ikke kan påvise et klart behov for dem, og at man opretter væsentlige, institutionelt nye stillinger, uden at det sker i forbindelse med en lov, i dette tilfælde andet end normeringsloven — nødvendiggør, at vi tager dette spørgsmål op.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at hvis det ikke under denne debat og den videre behandling i lønningssudvalget skulle lykkes mindretallet at overbevise flertallet om, at vort synspunkt er det rigtige, er det klart,

at vi vil vælge ved sidste afstemning det næstbedste og naturligvis stemme for normeringslovsforslaget, selv uden vore ændringer.

Adam Møller: Ved normeringslovsforslagets første behandling udtalte jeg, at det antal stillinger, der var optaget på denne normeringslov, efter min og mit partis opfattelse var udtryk for en sund balance imellem det behov, der var for arbejdskraft inden for staten, og den naturlige økonomi, der bør udvises. Det er glædeligt at se, at dette indtryk ved den ret grundige behandling, udvalget har givet forslaget, er blevet bekræftet og erkendt fra alle sider ved vore samråd med ministeren.

Der har været et spørgsmål, som i særlig grad har optaget udvalget, og som også har givet anledning til udtalelser fra forskellig side, nemlig problemet om kontorchefstillingen i landbrugsministeriet. Der er det således, at udvalgets flertal ikke har ment at kunne underkende landbrugsministerens indstilling om at bevare denne kontorchefstilling. Vi har ment på nuværende tidspunkt at måtte lade landbrugsministeren være den, der bedømte, hvorvidt der var behov for denne arbejdskraft eller ej, og vi har ment så meget desto bedre at kunne gøre det, som der jo sker en omflytning fra jordlovsudvalget til landbrugsministeriet — men således at man stadig væk opretholder bestemmelsen om, at stillingen skal nedlægges ved ledighed; problemet kan altså tages op igen inden for en nærmere fremtid. Jeg hæfter mig i denne forbindelse også ved udtalelsen fra lønnings- og pensionsministeren om, at man naturligvis vil fortsætte rationaliseringsbestrebelse, ligesom landbrugsministeren for sit vedkommende har understreget, at den allerede igangværende rationaliseringsbestrebelse inden for landbrugsdepartementet vil blive fortsat med al energi. Der vil altså i løbet af forholdsvis kort tid blive lejlighed til at finde ud af, hvad den endelige ordning på disse områder skal være. Det er den indstilling, som udvalgets flertal har ønsket skal være gældende for øjeblikket, og jeg skal med disse bemærkninger anbefale de 3 lovforslag og de ændringsforslag, som er stillet af ministeren eller af udvalgets flertal, til vedtagelse.

Enggaard: Jeg skal på venstres vegne anbefale de 3 lovforslag, som nu er til anden behandling, og der er ikke meget at sige om de to lovforslag.

Forslag til normeringslov for 1969-70 vil jeg dog lige knytte en enkelt bemærkning til. Vi kan fra venstres side støtte de ændringsforslag, som er fremsat af lønnings- og pensionsministeren, eller som er fremsat af et flertal og tiltrådt af ministeren. Jeg kan meget beklage, at hr. Ivar Nørgaard har følt sig foranlediget til at ville opretholde sine ændringsforslag, i hvilke der i forhold til ministerens forslag ingen virkelig realitet er. Der spares ingen kontorchef ved hr. Ivar Nørgaards forslag, idet han jo har tænkt sig at låne denne kontorchef i jordlovsudvalget, medens man med regeringspartiernes forslag nedlægger en stilling i jordlovsudvalget og bevarer en kontorchefstilling i landbrugsdepartementet, indtil den kan nedlægges ved førstkommende ledighed. Der er altså i virkeligheden meget, meget lidt af en realitet til forskel imellem hr. Ivar Nørgaards ændringsforslag og regeringspartiernes forslag.

Det forekommer mig, at der fra regeringspartiernes side har været vist en overordentlig stor imødekommenhed under udvalgsarbejdet med henblik på at sikre, at der kunne være enighed om betænkningen til normeringslovsforslaget for 1969-70. Jeg beklager, at det trods denne imødekommenhed ikke har været muligt at nå så vidt, at vi kunne samles i enighed om at vedtage dette forslag. På denne baggrund vil jeg anbefale, at man stemmer for de af regeringspartierne og ministeren stillede ændringsforslag og imod de af hr. Ivar Nørgaard m. fl. stillede ændringsforslag.

Bilgrav-Nielsen: Jeg skal blot gentage den anbefaling, jeg gav lovforslagene ved første behandling.

Morten Lange: Under udvalgsbehandlingen svor jeg hr. Ivar Nørgaard og hans partifæller i udvalget troskab i angrebet på landbrugsministeriet, hvad angår en rationalisering. Jeg må indrømme, at regeringspartierne gjorde svare attakker på vor troskab ved at komme os temmelig nær. Jeg kan dog ikke forstå, hvorfor man ikke kom os helt nær, for det forslag, hr. Ivar Nørgaard har for-

muleret, var formodentlig det klogeste og rigtigste. Nu kan vi så prøve det ved en afstemning, og når dette er vel gjort, er stillingen stadig væk den, at landbrugsministeriet meget snart bliver nødt til at finde ud af, om det virkelig skal have så mange kontorer som angivet.

Jeg kunne have håbet, at hr. Ivar Nørgaard havde besvaret denne troskabs- og solidaritetsstilling ved at solidarisere sig med mig i det sidste afsnit af mine bemærkninger i betænkningen, hvor jeg med vanlig bestemthed, men måske nok også med en efterhånden lidt træt stemme, på socialistisk folkepartis vegne tager afstand fra de ekstra normeringer, der måtte være at forefinde på det militære område. Jeg synes i virkeligheden, at dette område i endnu højere grad end landbrugsministeriets kunne give anledning til, at man ikke normerede noget som helst. Det er vist ikke nogen hemmelighed, at militæret trænger til en rationalisering, også selv om man ikke vil gå helt så vidt, som socialistisk folkeparti vil, hvilket jo ville være et meget klart mål at sætte sig. Men en forsvarsordning er under udarbejdelse, og jeg synes derfor, det ville have været overordentlig regulært, hvis man i denne anledning havde sagt, at militære og lignende ny normeringer ville man ikke kende til i år. Men troskaben blev altså nu begrænset til et meget lille, snævert område.

Jeg skal anbefale at stemme for de således stillede, klare ændringsforslag, men jeg må indrømme, at min stilling til normeringsforslagets endelige skæbne ikke bliver afgjort af, om denne sag falder ud til den ene eller den anden side. Jeg tror, det er blevet gjort ganske klart, at en undersøgelse af effektiviteten i landbrugsministeriet er på dagsordenen og vil blive der, indtil vi får nogle klare resultater frem.

Hvad angår det mere principielle om normeringslovens skæbne i fremtiden, forstår jeg godt hr. Ivar Nørgaards betænknelighed. Men jeg må på den anden side sige, at jeg synes, at folketinget måske, hvad angår normeringslove o. lign., jeg havde nær sagt telefonbogsagtige lovforslag, ved sin behandling somme tider påtager sig et ansvar, som det alligevel ikke kan følge op. Vi har vel nok ikke nogen større mulighed for at kontrollere en lang, lang række af de

[Morten Lange.]

poster, som et normeringsforslag består af, og i og for sig kan der være noget rigtigt og klart i at sige, at det i fremtiden må afgøres ved forhandling; vi får nok resultaterne af en sådan at se, og så kan vi med noget større skarphed skyde på en minister, der forhandler sig til rette om et eller andet, der er dårligt. Vi kan tage det op her, men vi har ikke samtidig et igennem årene befæstet ansvar for en hel række paragraffer, som måske også dengang skulle have været beskuddt. Jeg tror, det giver en renere procedure, og jeg kan tilslutte mig den. Den slår mig i hvert fald ikke i nogen særlig grad med rædsel. I virkeligheden er jeg mere bekymret for år efter år at stemme for en normeringslov, hvor jeg næsten kan sige mig selv, at hvis jeg havde en effektiv analyse liggende for samtlige områder, ville der være ikke én, men snarere hundrede poster, jeg ville tage anstand over for og bede om at få undersøgt.

Til de bekymringer, der har været fremført, må jeg derfor sige, at jeg snarere tror, det er nogle, vi har haft, end nogle, vi vil få, og jeg ser med glæde frem til, om det skulle lykkes at få en tjenestemandsoverordning — så kan vi se, om togene kører på torsdag.

Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (Hastrup): Jeg vil gerne takke udvalget for et omhyggeligt arbejde med lovforslagene. Jeg beklager naturligvis, at det ikke har været muligt at opnå fuld enighed på et enkelt punkt, men jeg forstår dog, at man i det mindste har opnået noget, man kan karakterisere som halv enighed. Jeg tror i øvrigt, at denne sag er behandlet med al mulig omhu og undersøgt så grundigt, som det overhovedet har kunnet gøres. Også landbrugsministeren har fremlagt de argumenter for sin stilling, som han havde at anføre. Det er jo en kendt sag, at landbrugsministeren lagde overordentlig stærk vægt på, at der kom den løsning, som fremgår af flertallets ændringsforslag.

Hr. Ivar Nørgaard udledede af dette og af et andet eksempel nogle principielle bemærkninger om den fremtidige kontrol med oprettelsen af stillinger i staten og rejste spørgsmålet om, hvorvidt denne kontrol nu blev svagere under det nye

system. Jeg vil dertil sige, at denne kontrol fremover vil blive udøvet af finansministeriet og derigennem også af folketinget. Også på anden måde vil det nye system i højere grad inddrage folketinget end tidligere, så jeg er i og for sig enig i hr. Morten Langes bemærkninger. Jeg tror ikke, man kan sige, at det kommer til at stå mindre klart for folketinget under den fremtidige end under den nuværende ordning. Men jeg forstod på hr. Ivar Nørgaard, at han ville fremdrage disse synspunkter i tjenestemandskommissionen, og senere vil der blive lejlighed også til at overveje dem nøjere i forbindelse med behandlingen her i folketinget af de lovforslag, der fremsættes på grundlag af tjenestemandskommissionens arbejde; jeg kan her give tilsagn om, at vi naturligvis på enhver måde vil bidrage til at klarlægge, hvor stor og hvor effektiv kontrollen med oprettelse af stillinger vil blive i fremtiden.

Ministeren for Grønland (A. C. Normann): Jeg vil gerne gøre en kort bemærkning til det ærede medlem hr. Rosings udtalelser for lidt siden. Når det ærede medlem spørger mig, hvad det betyder at være enig, idet jeg under første behandling af denne sag udtalte, at jeg stort set var enig med det ærede medlem, ja, så betyder det faktisk det, jeg sagde. Jeg var enig med det ærede medlem i så langt de fleste af de udtalelser, det ærede medlem fremsatte, og det ærede medlem stillede da heller ikke krav eller forslag om nogen ændring i det foreslåede; jeg forstod faktisk, at han, endskønt han gerne ville have fødsels-hjælperkerne oprykket til en endnu bedre placering, dog efter omstændighederne stillede sig tilfreds. Når det ærede medlem hr. Rosing peger på, at disse i flere år har oppebåret en for lav lønning, er jeg også enig med det ærede medlem deri. Det var da også derfor, jeg drog konsekvensen deraf og stillede forslag om en forbedring af deres lønninger ved en oprykning fra l.a. til l.c. lønningsklasse, hvad det ærede medlem hr. Rosing da også var så venlig at anerkende.

Jeg måtte virkelig være enig med det ærede medlem i de fleste af hans bemærkninger, om ikke i alle. Når det ærede medlem f. eks. citerede distriktslæge, dr. Gerdes' udtalelse om, at fødsels-hjælper-

[Ministeren for Grønland.]

skerne er ryggraden i sygehusvæsenet på udstederne, måtte jeg være meget enig heri, for de bærer en overordentlig stor byrde. Det samme var jeg, når det ærede medlem glædede sig over de foreslåede oprykningsmuligheder for lærere, som han var tilfreds med, og anbefalede forslaget til villig og hurtig behandling her i det høje ting. Jeg opfattede faktisk ikke andet, end at nok havde det ærede medlem ønsket en endnu bedre placering af fødselshjælperkerne, men at han dog ikke ville drage den konsekvens deraf, at han ønskede stillet noget ændringsforslag.

Ivar Nørgaard: Jeg vil gerne takke lønningsministeren for tilsagnet. Men spørgsmålet er, om den optimisme, lønningsministeren giver udtryk for, også har nogen bund i virkeligheden. Det er jo sådan, at man deler arbejdet med disse sager yderligere op. Lønningsministeren skal beskæftige sig med aftalerne med tjenestemændene, så skal finansministeren beskæftige sig med stillingskontrollen, og så skal arbejdsministeren beskæftige sig med statens rationaliseringsarbejde. Men det, vi ser i alle disse konkrete sager, er, at der ikke er nogen koordination af dette arbejde, og der er derfor heller ikke nogen styrke bag kravet om rationalisering og forenkling. Det er ressortministerens krav, der slår igennem, og ingen kan opbyde styrke nok til at anlægge effektivitets- og rationaliserings-synspunkter. Så lægger man det over i lønningsrådet, og senere kommer det i lønningsudvalget, hvor dette tings medlemmer — i lønningsrådet sammen med organisationsmedlemmer, og her alene — ikke heller har tilstrækkeligt grundlag for at kunne skære igennem. Det er netop sagen. Vi spørger: hvad siger administrationsrådet om nødvendigheden af at oprette en ny stilling i landbrugsministeriet? og får at vide: det er en sag, administrationsrådet ikke er blevet spurgt om, ikke har beskæftiget sig med. Og når vi så siger: ja men kunne det så ikke gøre det? er svaret: jo men vi skal bedes om det, vi kan ikke selv tage initiativet, og den minister, der har med sagen at gøre, ønsker ikke, at administrationsrådet skal tage initiativet. Lønningsministeren ønsker det ikke — det

sorterer heller ikke under ham. Arbejdsministeren er normalt overhovedet ikke inde i sagen og aner ikke spor om, hvad der foregår på dette felt, men det er ham, administrationsrådet sorterer under. Det er en noget uheldig ressortfordeling, og det er noget, der giver arbejdet med disse ting meget lidt slagkraft, og det er noget, der må gøre — og som efter min mening også gør — det meget forståeligt, at hr. Morten Lange er tryk ved, at han nu bliver fri for at have med det at gøre. Men nogen skal jo have med det at gøre, og jeg synes ikke, at vi indtil nu ser konturerne af noget, der kan sikre, at der bliver anlagt rationalitetssynspunkter.

En ting er, at man i finansministeriet kan sidde og passe på, at der ikke kommer alt for meget pres på, at der ikke bliver forøget med alt for mange stillinger, men hvem skal sikre, at stillinger bliver nedlagt, som ikke mere svarer til noget reelt behov? Det er jo det, der er sagen. Hvem har kraft og ekspertise til det i dag? Vi kunne utvivlsomt ved en gennemanalysering af funktionerne i det offentlige nå frem til meget bedre resultater, men på det felt har man jo nu trukket følehornene lidt til sig og sagt, at det er nok noget, vi skal gå i gang med, men vi kommer måske ikke så forfærdelig langt, og der er nok også grænser for, hvor meget vi kan bruge det til.

Jeg vil henstille, at ministeren allerede på nuværende tidspunkt meget kraftigt overvejer, hvad man kan sætte i stedet, sådan at vi, når vi får tjenestemandreformforslaget frem i lønningsudvalget, også får nogle antydninger fra regeringen om, hvordan man vil løse den side af sagen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til normeringslov for Grønland for finansåret 1969-70.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til normeringslov for finansåret 1969-70.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 77 stemmer mod 59; 1 medlem tillkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 betragtedes som

bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslagene nr. 4-10, § 1, således ændret, § 2, ændringsforslag nr. 11 og § 3, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg stiller forslag om, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Sluttelig foretoges afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om lønninger og pensioner m.v. til statens tjenestemænd.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg stiller forslag om, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om vurdering af landets faste ejendomme.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 160) findes i tidenden sp. 4061, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 929).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages de fire følgende sager på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om tilskud til de offentlige veje.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 168) findes i tidenden sp. 4061, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 929).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Bortfald af kommunernes andel i udgifterne til arbejdsløshedsforsikring).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 169) findes i tidenden sp. 4062, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 929).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om erhvervsmæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere. (Bortfald af kommunernes andel i driftsudgifter).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 170) findes i tidenden sp. 4062, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 929).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om beskæftigelse og uddannelse af unge. (Bortfald af kommunernes andel i driftsudgifter m.v.).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 171) findes i tidenden sp. 4062, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 929).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.